

דחל מרחלת על כל העולם

הפתעה

בצורת בעל

כססים השחקן טוביה (ניקוי ראש) צפיר את תפקידו בסרט גיבועת הלפון אינה עונה, הוא העדיף לקבל, במקום כסף — כרטיס טיסה לארצות-הברית, תופעה שהיא, אגב, מקובלת מאד היום בין אמנים. הדבר היחיד שטוביה לא לקח בחשבון, היה שתוך כדי טיולו באמריקה חל גם יום-השנה העשירי לנישואיו עם אשתו יעל, ועשור כזה הרי לא חוגגים כל יום. רק פעם בעשור.

משך כל טיולו בחו"ל שלח טוביה לאש-תו האהובה והמצפה מיכתבים רווי-גיגור עים, ולא חדל לספר לה בהם על ההפתעה שהיא מכין לה ליום-השנה שלהם, ורק שתאזר בסבלנות.

יעל, הרעיה המסורה, ישבה והמתנה לראות איך תיפול ההפתעה, ומתי, עוד היא מחכה, והנה מגיע טלפון טראנס-אטלנטי, ומעבר לקו טוביה, המוסר לה הוראות להגיע בתאריך ההיסטורי למלון פאל

יעל וטוביה צפיר
המשך ורד

בתל-אביב, כדי לקבל שם חבילה שתגיע אליה בדואר הארץ. הקטנה ביום הגדולי — מיהרה האשה הקטנה ביום הגדולי — נלקח בהוראות, והמתנה לחבילה שתגיע מארה"ב, בקיצור, אחרי שעת-החיון קצרה, בעודה מצפה, הגיעה אליה שוב שיחת-טלפון בקיבוצית מבעלה החוגג, ובה ביקש ממנה טוביה שלח להמתין להפתעה, שתגיע אליה עוד מעט-קטן על-ידי שליח. לפתע נשמעה הנקשה המיוחדת בדלת. יעל מיהרה לפתוח, והנה לא חבילה ולא דובים, אלא מי עומד בפתח בנוהל גיבועת ומחייך מאוון לאוזן, אם לא אלוהי-נעוריה טוביה, ובקבוק-שמפניה בידו. גו, מהחדר הזה הם כבר לא יצאו כל-כך מהר, כי טוביה פשוט היה עייף מהטיסה. מה שרק מוכיח לנו שוב, כי האהבה כמות כיון הממושך הטוב, עם הזמן היא משבחת יותר ויותר, וכשיש גם שני ילדים חמודים, יואב בן השמנה ושלומית בת השנה וחצי, אין נעים יותר מלגימה בצוותא. לחיים, ולהשתמע בחג יובל.

שימחת

הגינקולוג

באחד האמשים האחרונים, בשעה טובה ומוצלחת, הוביל פרופסור ריינולד סר, מנהל המחלקה לגינקולוגיה ופריון ומנהל בית-החולים לילדות של תל-השומר, את בנו יהונתן לחופשה עם בחירת-ליבו.

על גג הבית שבמיתרן, שריח הצבע הטרי שבו עוד עמד באוויר, נאספו לחגוג את שימחת הכלולות רבים וידועים, וברניהם יכולתי לראות שם את לאה רבין, רות רייך ובתה יעל שיאון, ודוגמניות צמרת לצד רופאים ידועים.

החתן המאושר, יוני, שזה-עתה הסיר את מדיו, לקח לו לאשה את חברתו חגית ספריק שהיא, מצידה, בוגרת הקונסרטי-טוריום למוסיקה, אשר ליוותה אותו עוד מתקופת התיכון דרך תנועת-הנוער וכלה בשירותו הצבאי, מה שיפה אצל הזוג הצעיר הזה, שאצל שניהם זוהי החברות הראשונה, וכמו במקרים כאלה — נחמד שזה מסתיים תחת החופה, ובגיל רך.

החתונה המפוארת חולקה לשניים, חלק א' החרש בין השעות שבע לחמש בערב, וחלק ב' בין תשע ל-11 בלילה. אבל בשתי ההצגות גסייחד סבבו להם האורחים, והיטיבו ליבם במעדנים שהיו בשפע, ל-צילי מוסיקה קלאסית, ובניהם סבבה לה אם החתן, הגברת מאירה סר, שהיא כשלעצמה אישה נמרצת ופעילה ויצרנית, ותיקה, שדאגה לארח את כל הפציינטיות המפורסמות של בעלה, את חברי-המקצוע ואת כל המייזם, כי אשת-החברה-הטובה עליה.

ומה אתם חושבים הרגין את לב הגינקולוגים שבין האורחים, אם לא מראה הכלה היפה והנרגשת? אך עם זאת, אינני סבורה שיוני וחגית, המתורגלים כבר במבטי גינקולוגים למיניהם, שמו לב לכך, כי כמו לכל זוג צעיר, יש להם לעשות לפני הכל עוד דברים לא-פחות חשובים. מכל מקום, אני מאחלת להם שיודקקו לגינקולוגים רק בשמחות.

יזמירות לעתיד

קשים וכבר קל לו, ואילו למירי הרי תמיד היה קל ועכשיו, פתאום קשה לה. או חסכיו איתה בודאי שזה הרבה יותר קשה, מה לעשות? החיים זה לא ג'וש-ג'ים.

אבל לא אחת כמו מירי תתפוס ייאוש, וכך, בשלב ראשון היא שכרה לה דירה בתל-אביב, כדי להיות במרכז העניינים ולעשות הכל על-מנת להצליח. מי שהתנדב להקל עליה את צירי הלילה וההסתגלות הוא הצלם אורי ליינר, שהפך גם אמר-גנה לעת-מצוא. נכון שהם שומרים גם על רומן קטן ובלתי-מחייב, אבל זה רק במיד-גרת העבודה. אחרי שעות העבודה, היא רוצה להיות רק עם עצמה. לבד, לבד, לבד.

כ"י הפצעים עדיין טריים וטרם הגלידה, כפי שהיא טוענת. ועל-מנת שלא לגרום לאינפקציה היא גם סיימה לא-מכבר את הרומן שהיה לה עם החבר האחרון, ועל אף הצעות-הנישואין שהיא אוגרת בקצב, אין היא ממהרת לקפוץ על עגלת החונה חדשה.

הפיתוי היחיד שיוכל לגרום אותה אל מתחת לחופה המוכרת הוא אותו מיועד שיצליח להיות אבא טוב לבתה הקטנה, הזקוקה לגבר שיסתובב בבית, וזהו ויט' מין שכבר הוכיח את עצמו גם בחיווק אישיות של אמהות.

אני לא יכולה ברובמן להיות גם אמה, גם אבא וגם דוגמנית-צמרת, היא מצ'ירה, וזו גם הסיבה שהיא לא יכולה להרשות לעצמה רומנים קלילים. סוף-סוף היא לא בת 18 אלא 25, ואשה בגילה ובמעמדה חייבת להיות בררנית.

אצלי הדגש הוא על ההתבטאות האינטימית והרוחנית של הגבר, היא טלמיה, ובאמת מגיע לה שתמצא איוה נסיד מלומד בעל לשון מעודנת. כי מירי, הנראית היום יפה ופורחת כמו פעם ואפילו יותר, לא חושבת להישאר תלויה לנצח בין קולבי-הדוגמנות.

אף שהיא מוצפת בעבודות, הראש שלה מלא תוכניות רציניות, והיא הציבה לעצ'מה יעד מלא חלוציות: לפתוח עוד תת-יישבות של בגדים — בוטיק בלע"ז — בתל-אביב רבתי.

אחרי שהתעופפה לה מלכת-היופי לשע'בר, מירי זמיר, מקן בעלה, לאחר כמה וכמה שנות נישואין, היא עשתה הסבה ממסלול-הגירושין למסלול-הדוגמנות, עזבה את מקום-מגוריה הקודם, חיפה, ועלתה למכה של חי הווה, עירנו תל-אביב. מי שמכיר את מירי יודע, שהעברה היתה

מירי זמיר
התחלה קשה

מורגלת מאז ומעולם לחיים טובים. הכל בא לה בקלות, "מהיד אל הפה", באריות אוריגלי מוכן לשימוש, ואילו עכשיו, כש'התחילה בחיים עצמאיים גילתה, לתדהמתה, שהחיים בעצם זה עניין קשה, ובמיוחד לציפור-שיר עדינה כמות. כי אחד שתמיד היה לו קשה, התרגל במשך הזמן לחיים

ההחלטה: לא!

הוא נשוי או רווק, לא שהוא בדאי, הוא פשוט לא ידע בעצמו. לגרושתו הטרייה שנשארה בארץ, חווה גילעד, הוא אומנם לא חייב שום דבר. הם התגרשו עוד הרבה לפני האולימפי' יאדה, אבל נשארו ידידים, סיפר אלכס. או מה היתה בכל-זאת הבעיה? ה'בעיה היתה שאלכס החליט, ערב נסיעתו, שאולי כדאי בכל-זאת לחזור אל חווה.

האלכס גילעד, הנה יושב אותי לגמ'רי, ולא רק אותי. הוא שיגע גם את הנע'רות היהודיות במונטריאול, שצבא על דל'תות חדרי שדרי הטלוויזיה הישראלית, י'כמובן רצו יותר מכל את השדרן הראשי, הלא הוא הגילעדי.

אבל מה שחמור מכל, הוא לא יכול היה לענות להן תשובה ישירה ולהסתכל להן בעניים כאשר הן שאלו אותו אם

אלכס גילעד, ב'הצר הירושלמית"
הכרעה טופית

במה עסק העסקן?

סיפור הכישלון החברתי של אלכס גילעד, במישלחת למונטריאול, מתקזז עם סיפור-ההצלחה הבלתי-רגיל של עסקן אחד, מראשי המישלחת הישראלית. האיש הנ"ל היה אמור להשגיח על ה'חבר'ה ליצור קשרים עם מוסדות-הספורט הבינלאומיים, ליצור מענים עם הקהילה היהודית של קנדה, ולייצג בכבוד את ישר'אל אצל מה שיותר אנשים גופים וכו'.

והוא אכן עשה זאת. אבל רק אצל איש — או נכון יותר, אשה — אחת, ורק עם גוף אחד, בעל חמוקים שהלהיב את כל המישלחת הישראלית מגדול ועד קטון. הכל החל כאשר הקהילה היהודית במונ'טריאול שלחה את העיתונאית הכי מוכש'רת והכי חתיכה של יהדות קנדה, דיאן סיברמן, לראיין את ראשי המישלחת הישראלית, ואם אפשר — גם לארגן בי'קורי-מישחות של חברי המישלחת בי'תמים של יהודים.

הם שנחו ארוכות בנדון והחליטו, כמו ב'ממשלה, שלא להחליט בינתיים. כך יצא לו כוכב-הספורט של הטלוויזיה הישראלית לשדות-הציד של קנדה, כש'בליבו ספקות ונאמנות ציונית. ואילו כשחזר, הוא נפגש שוב עם חווה והשניים החליטו שלא להתחתן בשנית. עתה מבלה אלכס את ימיו במועדוני-הלילה של ירושלים, מנסה להשיג כל מה שהספיד במונטריאול, ולפצות את עצמו על כל אותם ערבים שבהם יותר על מע'ריצותיו הקנדיות, ישב בדד בחדרו שב'מלון ותשב: "חווה או חווה?"

דיאן התחיתה פתחה דווקא בריאיון ה'עסקן שבו אני עוסקת בסיפור זה, ובזה הסתיימו העבודה שלה והעבודה שלו. מאותו רגע לא היו יותר סיפורים של דיאן לעיתונים, ולא היה יותר העסקן ה'בכיר במישלחת. השניים נעלמו להם למשך ימים תמימים — לא-כל-כך תמימים, בעצם — בתוכנית העיר הגדולה מונטריאול, ורק לעיתים רחוקות היה העסקן עורך גיחה לכפר האולימפי, לבדוק אם הכל בסדר, לקבל את הדואר ובתוכו מיכתבים מן ה'רעיייה הנאמנה שנשארה בארץ, ולחזור אל זרועותיה של דיאן. ואם אתם חושבים שהסיפור נגמר כש'המישלחת האולימפית שלנו חזרה ללוד, אינכם מעריכים די את כוחה של האהבה בשבועות הקרובים עומדת דיאן לבוא, ב'עיקבות אהבה העסקן, לארץ-הקודש, ואז נראה לאן ואיך הוא יצליח להישלח איתה כאן. אם בכלל.